

APASSIT®

VIKINKIEN AARRE

JAPANI BAGGE
CARLOS DA CRUZ

KARISTO

KESÄLLÄ 2023 ILMESTYY
SEITSEMÄS APASSIT-KIRJA!

Teksti © Tapani Bagge ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Kuvitus © Carlos da Cruz
Taitto ja kannen kuva: Carlos da Cruz

ISBN 978-951-1-42278-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

SISÄLLYS

ENSIMMÄINEN LUKU 6

jossa Heikki kohtaa
viikinkejä – vai kohtaako?

TOINEN LUKU 12

jossa Elli ja Nelli kohtaavat
kartanonrouvan.

KOLMAS LUKU 16

jossa Heikki löytää todisteita
viikingeistä.

NELJÄS LUKU 20

jossa rikos myy ja Erik tapaa
Samulin.

VIIDES LUKU 26

jossa Apassit kohtaavat profes-
sorin ja pääsevät aarteen jäljille.

KUUES LUKU 34

jossa professori Rieti esittelee
riimukivensä ja tulkitsee
riimukirjoitusta.

SEITSEMÄS LUKU 42

jossa professoria ei löydy
mistään.

KAHDEKSAS LUKU 50

jossa Oton isoisä kertoo tarinan
Rurik Mustahampaasta.

YHDEKSÄS LUKU 56

jossa Heikki kertoo katoilevasta
viikinkilaivasta ja Elli ja Nelli
pääsevät lopultakin mukaan
seikkailuun.

KYMMENES LUKU 62

jossa Apassit saavat
varoituksen.

YHDESTOISTA LUKU 68

jossa nimismies Wiklund aloittaa
tutkimukset.

KAHDESTOISTA LUKU 76

jossa Apassit uhmaavat Thorin
vihaa.

KOLMASTOISTA LUKU 82

jossa Thorin viha nousee
Apassien ylle.

NELJÄSTOISTA LUKU 90

jossa vaari löytyy.

VIIDESTOISTA LUKU 94

jossa Otto löytyy.

KUUDESTOISTA LUKU 100

jossa Apassit joutuvat kaivu-
töihin.

SEITSEMÄSTOISTA LUKU 108

jossa Apassit löytävät
viikinkilaivan.

KAHDEKSASTOISTA LUKU 114

jossa aarre löytyy – vai löytyykö?

YHDEKSÄSTOISTA LUKU 122

jossa ehkä pamahtaa.

KAHDESKYMMENES LUKU 128

jossa sateenkaaren päästä löytyy
uusi aarre.

TIETOA 134

I. LUKU

JOSSA HEIKKI KOHTAA VIIKINKEJÄ — VAI KOHTAAKO?

Kesäkuun alun aamu valkeni aurinkoisena. Kello oli vasta puoli neljä, kun Heikki nousi tuvan puusohvalta ja pukeutui flanellipaitaan, polvihousuihin ja pitkiin sukkiin. Hän pakkasi reppuun pari voipaperiin käärittyä näkkileivän palaa, joihin hän oli pannut päälle voita ja juustoa, sekä vesipullon.

Kamarissa äiti hengitti raskaasti. Isä kuorsasi kaupungissa. Hän tulisi tänne vain viikonloppuisin ja heinäkuussa pariksi lomaviikoksi.

Kengät vielä jalkaan ja lippalakki päähän. Kesähuvilan ulko-ovi narahti, kun Heikki avasi sen. Hän kuulosteli hetken, mutta äidin raskas hengitys jatkui entisellään.

Elli ja Nelli jäivät vielä aittaan nukkumaan, ja kotiapulainen Liina omaan kesähuoneeseensa vintille.

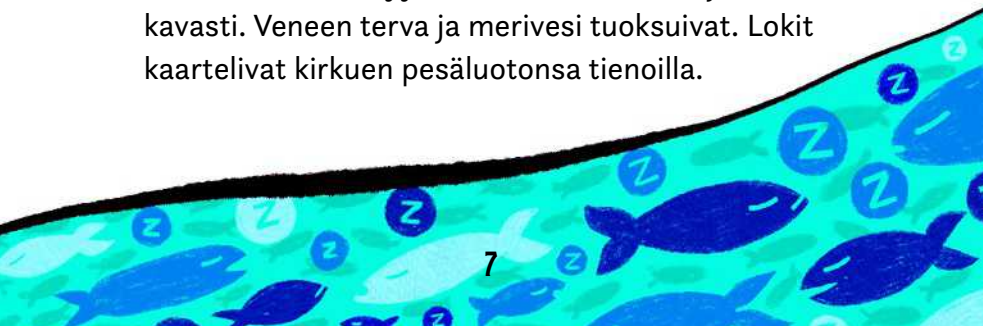

Huvila oli melko suurellinen nimitys sille harmaalle kalastajamökille, jossa perhe vietti kesäänsä. Mutta parempaankaan heillä ei ollut varaa isän postivirkamiehen ja äidin Stockmannin myyjättären palkoilla.

Heikki oli kyllä tyytyväinen mökkiin. Se sijaitsi Laajalahden rannalla Espoon puolella, melko lähellä Helsingin rajaa. Ulko-ovelta kallioisen niityn yli oli vain satakunta metriä veneelle. Matkalla hän poimi liiterin seinustalta mukaan onkivapansa ja matopurkkinsa ja pärekopan kaloja varten.

Madot Heikki oli kaivanut tunkion laidalta jo edellisenä iltana. Hän oli säilönyt ne multapaakun kanssa lasipurkkiin, jonka peltikanteen hän oli tökinnyt piikillä ilmareikiä. Matojen piti olla virkeitä, kun ne pujotti koukkuun. Muuten kalat eivät tarttuisi niihin.

Niitty oli vielä kasteinen, lahdella melkoinen usva. Kauempaa selältä usva oli jo hälvennyt, vaikka olikin melkein tyyntä. Aurinko lämmitti jo mukavasti. Veneen terva ja merivesi tuoksuivat. Lokit kaartelivat kirkuen pesäluotonsa tienoilla.

Heikki laski reppunsa veneen kokkaan ja onkensa keskituhdon päälle, työnsi veneen vesille ja loikkasi vauhdista kyytiin. Yksi kerrallaan hän sujautti airojen lavan veteen ja sovitti varren hankaimiin. Sitten hän käänsi veneen keulan kohti ulappaa ja alkoi soutaa.

Ympärillä oli maalaismaisemaa, metsää ja niittyjä. Pohjoisemmassa saman lahden rannalla näkyivät Villa Elfvikin jugend-huvila, Albergan kartanon kivilouhokset ja entisen tiiliruukin ranta, jossa oli nykyään satama.

Heikki pysytteli rannan tuntumassa, koska vene oli pieni ja tuuli saattaisi nousta nopeasti. Kareja täytyi kuitenkin varoa, joten hän kääntyi vähän väliä katsomaan taakseen. Sumussa ei vedenalaisia kiviä erottanut kovin kaukaa.

Aamuisilla retkillään Heikki oli jo edellisenä kesänä löytänyt vähän Laajalahdesta länteen erään autiosaaren rannasta pienen poukaman, josta oli hyvä vetää vene maihin. Saaren kallioiset rannat tarjosivat hyviä onkipaikkoja.

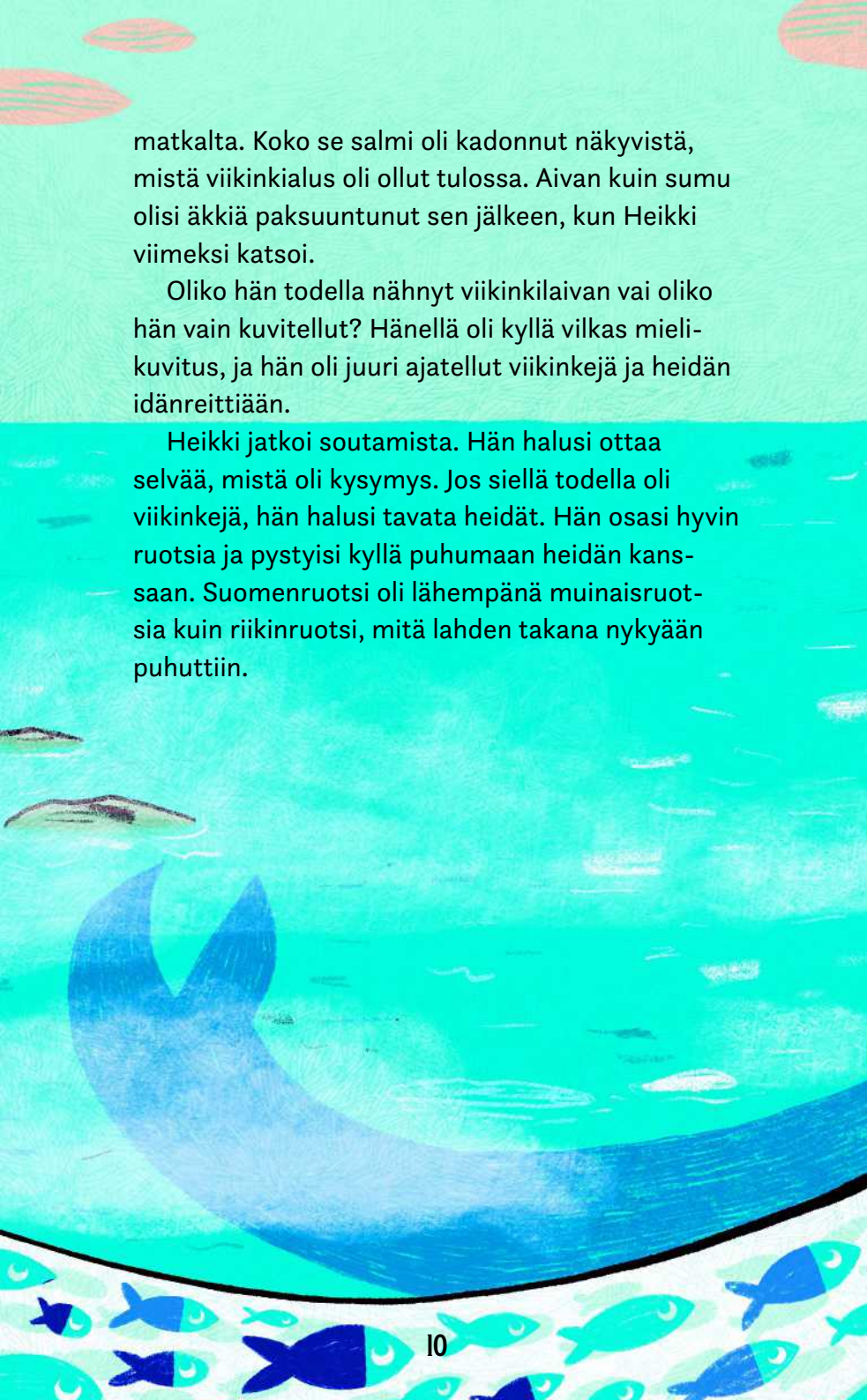
Saarta kohti soutuessaan Heikki mietti, että näillä main oli asuttu jo tuhat vuotta sitten. Viikinkien idänreittikin oli kulkenut tästä...

Kun Heikki seuraavan kerran vilkaisi taakseen, hän ei ollut uskoa silmiään. Kaukaisesta salmesta näytti sumun keskeltä lipuvan esiin pitkä viikinkialus. Suuri puna-alkoraitainen purje riippui veltona tyvenessä. Miehistöä ei näkynyt. Laivan keulassa komeili puusta veistetty lohikäärme, ja sen molemmin puolin paloi savuttava soihtu.

Heikki piteli oikealla kädellä molempia airoja, pyyhkäisi vasemmalla kädellä silmiään ja katsoi uudelleen taakseen.

Näkyi vain meri, joka velloi laiskasti aamuaringossa ja usvassa. Ranta oli sumun peitossa pitkältä

The background of the page is a vibrant, textured sea scene. At the top, there are stylized red and orange oval shapes. The main area is a deep blue sea with a large, curved blue whale tail in the foreground. Numerous small, colorful fish in shades of blue, green, and yellow are scattered throughout the water. The overall style is artistic and illustrative.

matkalta. Koko se salmi oli kadonnut näkyvistä, mistä viikinkialus oli ollut tulossa. Aivan kuin sumu olisi äkkiä paksuuntunut sen jälkeen, kun Heikki viimeksi katsoi.

Oliko hän todella nähnyt viikinkilaivan vai oliko hän vain kuvitellut? Hänellä oli kyllä vilkas mielikuvitus, ja hän oli juuri ajatellut viikinkejä ja heidän idänreittiään.

Heikki jatkoi soutamista. Hän halusi ottaa selvää, mistä oli kysymys. Jos siellä todella oli viikinkejä, hän halusi tavata heidät. Hän osasi hyvin ruotsia ja pystyisi kyllä puhumaan heidän kanssaan. Suomenruotsi oli lähempänä muinaisruotsia kuin riikinruotsi, mitä lahden takana nykyään puhuttiin.

Muutaman aironvedon jälkeen Heikki katsoi taas taakseen. Hän ei halunnut törmätä mihinkään.

Nyt sumu oli taas hälvennyt jonkin verran. Autiosaaren ja mantereen välinen salmi näkyi hyvin. Samoin erottui mantereen puolen metsä ja havupuiden peittämä kallioinen saari.

Viikinkilaivasta ei näkynyt jälkeäkään.

2. LUKU

JOSSA ELLI JA NELLI KOHTAAVAT KARTANONROUVAN.

**Tytöt, herätkää!
Aika lähteä
maidonhakuun.**

Äidin huuto kuului aitan oven takaa.

– Tullaan tullaan, Nelli sanoi ja venytteli sängyn laidalla.

– Ihan heti, Elli sanoi ja haukotteli hartaasti. Hyvä kun sai pään irti tyynystä.

Oli vielä hämärää, varsinkin ikkunattomassa aitassa. Nelli sytytti tulen öljylyhtyyn ja sääti liekin sopivaksi, jottei se savuttaisi lyhdyn lasia mustaksi. Siskokset pesivät kasvonsa kylmällä vedellä pesukomutinin päällä, vaihtoivat vaatteita viileässä aitassa ja valelivat kasvonsa ja kätensä pikiöljyllä.